zásady a nikoli civilněprávní otázka, zda nastaly či nenastaly účinky (§ 1414 obč. zák.); vždyť disposicí poškozeného může býti podle § 188, písm. b) tr. z. ve prospěch pachatele náhrada škody sice po stránce časové odsunuta, je však z této disposice s hlediska beztrestnosti podle §§ 187, 188 tr. z. vyloučen zákonný požadavek, aby byla škoda úplně a skutečně napravena.

Přes to je zmateční stížnosti přisvědčiti, že nalézací soud vychází z mylného nazírání na otázku účinné lítosti, neboť rozsudek přehlíží, že odevzdání a přijetí směnky mohlo míti význam s hlediska pojmu narovnání po rozumu § 188, písm. b) tr. z. Narovnáním ve smyslu tohoto ustanovení je dohoda, jíž se pachatel zavazuje dáti v určité době nápravu veškeré škody a poškozený závazek ten přijímá, při čemž pro beztrestnost podle §§ 187, 188 tr. z. stačí, bylo-li narovnání uzavřeno včas, t. j. dříve než vrchnost o provinění pachatelovu zvěděla, pokud jen bylo narovnání pak pachatelem v ujednané lhůtě splněno, třebas až v době, když věc byla již soudně projednávána (rozh. čís. 3927 Sb. n. s.). Tím, že nalézací soud předpis § 188, písm. b) tr. z. a jeho význam pro souzený případ přehlédl, bylo způsobeno, že se ani nezabýval otázkou, zda byla uvedená směnka vystavena na určitou dobu, zda po této stránce vyhovovala požadavku § 188, písm. b) tr. z. co do časové určitosti a zda pak stěžovatel proplacením směnky to v ujednané lhůtě splnil.

Pro tuto vadnost rozsudku způsobenou mylným nazíráním na ustanovení trestního zákona o účinné lítosti nelze rozsudek v uvedeném směru po stránce hmotněprávní přezkoumati. Je tedy rozsudek, pokud jde o obžalovaného A., stižen hmotněprávním zmatkem podle § 281, čís. 9 b) tr. ř., aniž podle toho, co předesláno, lze ve věci samé rozhodnouti. — — —

Čís. 6233.

»Výdělečně činný« ve smyslu § 32 zákona proti nekalé soutěži je zaměstnanec, který si svou činností hledí opatřiti výdělek. Nestačí, je-li jeho činnost výdělečná jen pro soutěžící podnik.

Pojem škody ve smyslu § 32 zákona proti nekalé soutěži.

Skutečnost, že je zaměstnanec zaměstnán zároveň u dvou soutěžitelů, nestačí sama o sobě k naplnění pojmu škody.

(Rozh. ze dne 23. června 1938, Zm I 570/38.)

Zubní technik A. byl zaměstnán u odborné zubní lékařky Dr. S., byv přijat výlučně pro její podnik. Přes to pracoval po delší dobu — podle svého doznání po tři neděle — bez vědomí a bez svolení své zaměstnavatelky zároveň i pro praktického lékaře Dr. B. Mimo jiné bylo zjištěno, že se u Dr. B. zúčastnil při ošetření zubu jedné pacientky podáním od-

borného posudku o tom, zda lze na zub dáti korunku. K soukromé žalobě Dr. S. (pro přečin podle § 30 zák. čís. 111/1927 Sb. z. a n.) byli A. a Dr. B. krajským soudem uznáni vinnými přestupkem podle § 32 zákona proti nekalé soutěži.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti obžalovaných, zrušil napadený rozsudek a přikázal věc nyní příslušnému okresnímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z důvodů:

Zmateční stížnost neobstojí, pokud se s hlediska zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. snaží dovoditi, že zjištěná účast obžalovaného A. při ošetření zubů dcery F-ové nenaplňuje pojem činnosti v soutěži, ježto prý nešlo vůbec o zubotechnickou činnost. Vždyť nalézací soud zjistil, že šlo o posudek, zda lze dáti na zub korunku. Nehledě však k tomu zmateční stížnost přehlíží, že nalézací soud zjistil, že obžalovaný A. pracoval pro obžalovaného Dr. B. jako zubní technik nejen v případě F-ové, ale i po další dobu od října 1937.

Přisvědčiti je však zmateční stížnosti, pokud podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. napadá výrok nalézacího soudu, že šlo o »výdělečnou« činnost obžalovaného A. a že to bylo »na škodu« soutěžícího podniku.

Nalézací soud uvedl, že je nerozhodné, zda obžalovaný A. byl činný u Dr. B. z ochoty (a zda Dr. B. mu za to nic nedal), neboť činnost obžalovaného A. byla výdělečná pro podnik Dr. B. Tím zřejmě vyslovil, že k pojmu výdělečnosti zaměstnancovy činnosti stačí, používá-li se této činnosti k výdělečnému účelu s hlediska soutěžitelova podniku. Tento právní závěr nalézacího soudu je však mylný, neboť k náplni uvedeného zákonného pojmu se vyžaduje, aby si zaměstnanec svou činností hleděl opatřiti aspoň na čas zdroj příjmů, tedy aby šlo o jeho výdělek, nestačí však, jde-li o činnost výdělečnou toliko pro soutěžící podnik. Právem proto napadá zmateční stížnost uvedený výrok nalézacího soudu podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., že nalézací soud opominul vůbec zjistiti skutkové předpoklady, z nichž by bylo lze souditi, že šlo o činnost, jíž měl býti docílen výdělek pro zaměstnance. Na tom nic nemění, zjišťuje-li napadený rozsudek, že se manželka obžalovaného A. vyjádřila, že »její muž pracuje s Dr. B. na polovic«, nezjistil-li nalézací soud, že tomu tak skutečně bylo.

Pokud jde o otázku, zda činnost obžalovaného A. byla na škodu podniku, v němž byl výlučně zaměstnán, uvádí nalézací soud, že tomu tak bylo, ježto je samozřejmé, že škodí tomuto podniku, pracuje-li zaměstnanec v jiném podniku. Tím nalézací soud zřejmě vykládá pojem škody v ten smysl, že k jeho naplnění stačí pouhé faktum, že zaměstnanec je zároveň zaměstnán u dvou soutěžitelů. Ani tomuto závěru nelze přisvědčiti, neboť pouhá uvedená okolnost k tomu nestačí (Skála, Nekalá soutěž, str. 201). Škoda, jakou má na mysli ustanovení § 32 cit. zák., může na příklad záležeti v tom, že se zaměstnancovy síly vyčerpá-

vají dvojím zaměstnáním v takové míře, že nemůže pracovati pro svůj podnik tak intensivně, jako při jediném zaměstnání, nebo že zaměstnanec zanedbává svoji činnost ve svém podniku, nebo že se v důsledku používání pracovní síly zdatného zaměstnance povznáší konkurenční podnik (Skála: Nekalá soutěž, str. 198), nebo že se zaměstnanci umožňuje dvojím zaměstnáním využíti v cizím závodě znalostí, jichž nabyl v prvém závodě [Roppert-Weis: Kommentar zum Gesetze gegen den unlauteren Wettbewerb, 1933, str. 427 (z motivů).] Tomu by tak bylo v souzeném případě i tehda, kdyby si obžalovaný Dr. B. usnadnil soutěž tím, že zaměstnávaje obžalovaného A. snížil režijní výdaje svého podniku, nejsa nucen držeti si samostatného zubního technika. Podle těchto směrnic nutno pak řešiti otázku, zda obžalovaný jednal u vědomí, že jeho činnost v podniku Dr. B. je na škodu podniku soukromé žalobkyně Dr. S., t. j. že poškozuje podnik soukromé žalobkyně (Skála, cit. spis, str. 204; Roppert-Weis, cit. spis, str. 608; Haman: Nekalá soutěž, 1930, str. 112). V tomto směru se však nalézací soud dosud nezabýval otázkou škody způsobené zaměstnáním obžalovaného A. u Dr. B., pročež je zmateční stížnost v právu, vytýká-li podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., že nebylo vůbec zjištěno, v čem bylo uvedené zaměstnání na škodu podniku Dr. S.

Čís. 6234.

Podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.) se dopouští i ten, kdo na sebe převedl kradené věci nevěda o jejich původu, vztahovala-li se na ně jeho činnost i poté, co se o něm dověděl, ledaže by tím jen vykonával vlastnické právo, kterého předtím k věcem nabyl (§ 367 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 23. června 1938, Zm I 613/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186, písm. a), b) tr. z.

Z důvodů:

Zmatek nejasnosti podle § 281, č. 5 tr. ř. shledává zmateční stížnost v tom, že z důvodů rozsudku nelze seznati, zda obžalovaný podle přesvědčení soudu věděl o tom, že věci pocházejí z krádeže, již v době, kdy je na sebe převedl, či teprve dodatečně, kdy je již ukrýval. Stěžovatel uplatňuje to i pod zorným úhlem hmotněprávního zmatku § 281, č. 9 a) tr. ř., poněvadž rozsudek vychází z mylného prý názoru, jako by to bylo právně nezávažné.

Leč otázka, o niž jde, je skutečně bez právního významu. I kdyby se stěžovatel o tom, že věci pocházejí ze zločinné krádeže, byl dozvěděl teprve poté, kdy je na sebe převedl, stačí k naplnění skutkové podstaty